

Arrest

nr. 170 470 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2016 heeft ingediend bij het onthaal van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen alsook de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 15 juni 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die *loco* advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam: S(...)

Voornaam: Q(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS: Q(...) S(...) M(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr BR(...) opgesteld door PZ 5343).

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08/05/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De partner en de dochter van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter de partner en de dochter verblijven in het Verenigd Koninkrijk (sinds 2013), dus er kan hier niet gesproken worden over

het bestaan van een familiale cel of samenwoonst. *Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Betrokkene kan vanuit zijn herkomstland steeds een machtiging vragen aan het Verenigd Koninkrijk om zijn familie te mogen komen bezoeken.*

Zijn partner en dochter kunnen zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 10.10.2013 werd betrokkene (na zijn tweede aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980) tijdelijk in verblijf gesteld. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Op 10.04.2015 werd zijn verblijf ingetrokken. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Betrokkene diende hiertegen een beroep in. Dit beroep heeft geen schorsende werking.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal (behalve tussen 10/10/2013 en 01/11/2015) verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op onregelmatige wijze in het Rijk sinds 01/11/2014, datum waarop zijn verblijfsvergunning is vervallen. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was (PV nr BR(...) opgesteld door PZ 5343) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 08/05/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 10.10.2013 werd betrokkene (na zijn tweede aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980) tijdelijk in verblijf gesteld. Hij werd in het bezit gesteld van een A kaart. Op 10.04.2015 werd zijn verblijf ingetrokken. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Betrokkene diende hiertegen een beroep in. Dit beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Pakistan wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

*De partner en de dochter van betrokkene zijn van Belgische nationaliteit. Echter de partner en de dochter verblijven in het Verenigd Koninkrijk (sinds 2013), dus er kan hier niet gesproken worden over het bestaan van een familiale cel of samenwoonst. *Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt.**

Betrokkene kan vanuit zijn herkomstland steeds een machtiging vragen aan het Verenigd Koninkrijk om zijn familie te mogen komen bezoeken.

Zijn partner en dochter kunnen zich begeven naar Pakistan. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Pakistan geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal (behalve tussen 10/10/2013 en 01/11/2015) verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Vasthouding (...)"

1.2 Op 15 juni 2016 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

1.3 Op 20 juni 2016 vordert de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 april 2015 waarbij de vernieuwing van een tijdelijke machtiging tot verblijf wordt geweigerd en van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (gekend onder het rolnummer 172 659). Op 21 juni 2016, bij arrest met nummer 170 350, wordt deze vordering verworpen.

2. Over de rechtspleging

2.1 De waarnemend voorzitter vraagt de verzoekende partij ter terechtzitting van 21 juni 2016 of zij de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 15 juni 2016 daadwerkelijk aanvecht, gezien het verzoekschrift hieromtrent niet geheel eenduidig is. Hierop stelt de verzoekende partij afstand te doen van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in de mate dat deze betrekking heeft op voormelde bijlage 13sexies.

De verwerende partij heeft omtrent de afstand geen opmerkingen en in het administratief dossier zijn geen redenen voorhanden die zich verzetten tegen de afstand.

Gelet op de afstand bestaat niet langer noodzaak uitspraak te doen over de in de nota met opmerkingen aangaande het inreisverbod opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

2.2 Ter terechtzitting van 21 juni 2016 legt de verzoekende partij een bundel bijkomende stukken neer die betrekking hebben op haar gezinssituatie. De verwerende partij heeft bezwaar tegen de neerlegging.

De Raad wijst erop dat het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) niet voorziet dat ter terechtzitting nog bijkomende stukken worden neergelegd. Bovendien zet de verzoekende partij in het geheel niet uiteen op grond waarvan zij deze stukken niet kon voegen aan haar op 20 juni 2016, aldus daags voor de zitting ingediende verzoekschrift. De Raad merkt in dit verband nog op dat het oudste stuk dateert van 2006 en het meest recente van 2011. Gelet op het bovenstaande kan met de laatsttijdig neergelegde stukkenbundel geen rekening worden gehouden.

Voormelde stukkenbundel wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot

vrijheidsberoving vervat in de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing), moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

3.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend.

3.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij ten aanzien van de bijlage 13 *septies* een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het vereiste belang, omdat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid. Tevens stelt de verwerende partij dat sprake is van een herhaald bevel.

3.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.3.2.2 In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens, gesteund op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verwerende partij voert niet aan dat met betrekking tot dit onderdeel van de bestreden beslissing sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid. De Raad merkt hierbij op dat uit de bewoordingen van voormeld artikel 7, tweede lid blijkt, gelet op het gebruik van het woord “*kan*”, dat de gemachtigde in dit verband een discretionaire bevoegdheid heeft.

3.3.2.3 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad erop dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”

De overheid wordt gezegd over een gebonden bevoegdheid te beschikken “(w)anneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissen” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1014, nr. 1057).

Het gebruik van het woord “moet” in voormeld artikel 7, eerste lid sluit echter niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat een bevel kan of moet gegeven worden “(o)nverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”. De gemachtigde dient zich zodoende, alvorens het bevel te geven, hoe dan ook ervan te vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. Zo mag onder meer geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift onder meer naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en naar artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook zelf verwijst naar de invloed van een eventuele schending van hogere rechtsnormen.

Voor zover deze verplichting in hoofde van de gemachtigde op zich niet reeds zou volstaan om een gebonden bevoegdheid uit te sluiten, wordt nog het volgende opgemerkt.

Overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dient het bevel om het grondgebied te verlaten steeds een termijn te bepalen. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de betrokken vreemdeling overeenkomstig artikel 74/14, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet beschermd tegen gedwongen verwijdering. De beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet bedraagt deze termijn dertig dagen (eerste lid) of zeven tot dertig dagen (tweede lid). Daarnaast “kan” de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/14, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet afwijken van de termijn bepaald in § 1, waarbij de duur van de termijn kan variëren van nul tot zes dagen. Zodoende blijkt uit voormeld artikel 74/14 dat de gemachtigde bij het bepalen van de termijn over meerdere appreciatiemogelijkheden beschikt, zodat niet kan aangenomen worden dat sprake is van een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (cf. A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters Kluwer, 2014, 1016, nr. 1060).

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de gemachtigde, overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Noch artikel 74/13 zelf – dat in algemene bewoordingen verwijst naar “een beslissing tot verwijdering” – noch enige andere bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (met name onder 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de in voormeld artikel 7, eerste lid opgesomde gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (met name onder 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9° en 10°). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Zodoende heeft de verzoekende partij er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te betwisten die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al legt artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in bepaalde gevallen (binnen de voormelde grenzen) een verplichting op tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten, en ook al moet bij de beoordeling van de middelen in voorkomend geval rekening gehouden worden met het feit dat van zulke verplichting sprake is (cf. RvS 29 mei 2009, nr. 193.654). Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV),

nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen. *Mutatis mutandis* kan er ook niet automatisch van worden uitgegaan dat het eerdere (gewone) bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2015, dat overigens nog het voorwerp uitmaakt van een hangend beroep bij de Raad, zonder meer uitvoerbaar zal zijn.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel degelijk beschikt over het rechtens vereiste belang. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

4.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

4.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

4.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

4.3.2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 71 van de vreemdelingenwet.

4.3.2.1.2 Zoals ook reeds blijkt uit punt 3.1, heeft artikel 71 van de vreemdelingenwet betrekking op het beroep dat kan worden ingesteld tegen de maatregel tot vrijheidsberoving. De Raad heeft hoger reeds vastgesteld dat hij ter zake geen rechtsmacht heeft en dat het beroep met betrekking tot de beslissing tot vasthouding vervat in de bestreden bijlage 13septies onontvankelijk is. In de mate dat de verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens voormeld artikel 71 zou schenden, dient te worden vastgesteld dat dit betoog niet dienstig is, daar artikel 71 van de vreemdelingenwet slechts betrekking heeft op de maatregel tot vrijheidsberoving en dus geen uitstaans heeft met de andere onderdelen van de thans bestreden bijlage 13septies.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hoe dan ook in staat is geweest een rechtsmiddel tegen voormelde andere onderdelen in te stellen en dit met bijstand van een advocaat. Zij kan dan ook niet voorhouden dat zich een probleem zou stellen wat betreft het bestaan van een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig.

4.3.2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het EVRM, van de rechten van verdediging, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens verwijst zij in de uiteenzetting van haar tweede middel naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

4.3.2.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging stelt de Raad vast dat de verzoekende partij opnieuw verwijst naar de vasthouding. De Raad benadrukt nogmaals dat het beroep met betrekking tot de beslissing tot vasthouding vervat in de bestreden bijlage 13 *septies* onontvankelijk is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze slechts inroept ten aanzien van de beslissing houdende het inreisverbod. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij afstand heeft gedaan van haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ten aanzien van het inreisverbod, zodat de Raad op dit onderdeel van het tweede middel niet verder dient in te gaan.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, waarbij de verzoekende partij tevens verwijst naar artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en naar het redelijkheidsbeginsel (daar waar zij stelt dat op kennelijk onredelijke wijze werd gehandeld) en waarbij zij ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt te betrekken, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, (...)”

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, *Y.S.*, pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) gegeven, in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53 1825/001, 23). Het staat buiten kijf dat de bestreden beslissing als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen met betrekking tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de Terugkeerrichtlijn, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* de Terugkeerrichtlijn (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alasini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 37).

In casu stelt de Raad vast dat noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving voorziet in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving – Unierechtelijke dan wel nationaalrechtelijke – een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

Verder wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C-288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80).

Hieruit volgt dat, zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook aangeeft, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens) – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij aangeeft dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, erop had kunnen wijzen *“dat het beroep tegen de weigering van verblijf hangende is, dat (zij) een vast adres heeft in de gemeente Anderlecht en, het allerbelangrijkste, dat (zij) vader is van een kind met Belgische nationaliteit waarmee verzoeker socio-affectieve contacten onderhoudt en sporadisch fysieke contacten mee heeft wanneer het kind in België haar grootouders langs moederskant komt bezoeken, dit zelfs in weerwil van de ‘tiger-kidnapping’ die werd gedaan door de moeder in 2013 (en ze was niet aan haar proefstuk)”*. In het licht van haar kind wijst zij zowel op artikel 74/13 als op artikel 8 van het EVRM en benadrukt zij dat het vanuit Pakistan zeer moeilijk zal zijn om contact te onderhouden met haar dochter, hetgeen door het vertrek van de vrouw, eerst naar Pakistan en nadien naar het Verenigd Koninkrijk, al zeer moeilijk werd gemaakt. Verder wijst de verzoekende partij nog op het gegeven dat zij met een visum familiehereniging naar België is gekomen en *“nadat het koppel uit elkaar ging”* een verblijfsvergunning bekam op basis van een arbeidsovereenkomst en haar perfecte sociale integratie. Zij geeft aan dat zij, toen zij haar werk verloor, onmiddellijk het nodige deed om weer in orde te zijn met werk- en verblijfsvergunning, maar dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit anders zag en zij, omdat de nieuwe werkvergunning B in Vlaanderen afgeleverd was (‘in illegaal verblijf’) een Franstalige negatieve beslissing kreeg, waartegen een *“beroep met winstkans”* hangende is. Ten slotte stelt de verzoekende partij nog dat zij steeds een vast en gekend adres heeft gehad, inkomen heeft verworven en *“mits belastingen”* meegebouwd heeft aan het sociale stelsel, en merkt zij op dat zij opeens een risico zou vormen op onderduiken of op onttrekking aan de werking van het gerecht.

Voorafgaandelijk dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij blijkens een administratief verslag van 14 juni 2016 op 14 juni 2016 om 16u34 werd gehoord. De Raad stelt vast dat uit voormeld verslag blijkt dat de verzoekende partij inderdaad bepaalde verklaringen heeft afgelegd aan de politie, maar gezien niet blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op een wijze die relevant is in het licht van de

besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (met terugleiding naar de grens), kan niet zonder meer worden aangenomen dat dit “horen” in het licht van het hoorrecht zou volstaan.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat de verzoekende partij wijst op een aantal elementen waarvan de gemachtigde reeds op de hoogte was, gezien erover in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk wordt gemotiveerd. In de bestreden bijlage 13septies wordt aangegeven dat de verzoekende partij een Belgisch kind heeft, dat zij van 10 oktober 2013 tot 10 april 2015 een tijdelijk verblijf had, en dat zij een beroep instelde tegen de beslissing waarbij haar verblijf werd ingetrokken en dit beroep nog hangende is. Ook wordt gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM, zowel wat betreft het gezinsleven als met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partij (de Raad merkt op dat de verzoekende partij op haar privéleven echter hoe dan ook niet ingaat). De verzoekende partij betwist de door de gemachtigde gemaakte vaststellingen op zich niet. In de mate dat de verzoekende partij stelt dat het hangende beroep een “*beroep met winstkans*” betreft, dient te worden vastgesteld dat zij met deze loutere bewering niet duidelijk maakt op welke manier dit de besluitvorming van de gemachtigde had kunnen beïnvloeden, gezien in de motivering reeds wordt aangegeven dat het beroep hangende is en geen schorsende werking heeft en de verzoekende partij ook niet uiteenzet op welke wijze een mogelijke vernietiging van de negatieve verblijfsbeslissing (waarna een nieuwe beslissing dient genomen te worden) in het licht van de thans bestreden bijlage 13septies relevant zou zijn.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat blijkt dat de gemachtigde reeds op de hoogte was van een aantal van de in het verzoekschrift aangehaalde elementen die samenhangen met de elementen waarover reeds in de bestreden bijlage 13septies werd gemotiveerd, gezien deze blijken uit het administratief dossier. Het betreft de omstandigheden en de beslissingen aangaande het toekennen en het naderhand intrekken van de verblijfsmachtiging.

Met betrekking tot de elementen waarvan is gebleken uit de bestreden beslissing en/of het administratief dossier dat de gemachtigde er reeds van op de hoogte was, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke manier een voorafgaandelijk horen toch nog een invloed had kunnen hebben op de besluitvorming inzake de thans bestreden bijlage 13septies, zodat zij in deze mate een schending van het hoorrecht *prima facie* niet aannemelijk maakt.

In de mate dat de verzoekende partij meermaals wijst op het feit dat zij een vast (en gekend) adres heeft en opmerkt dat zij opeens een risico zou vormen op onderduiken of op onttrekking aan de werking van het gerecht, dient erop gewezen te worden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens geen motivering in deze zin bevat, zodat dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij niet dienstig is.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde reeds op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij met haar Belgisch kind (dat blijkens het administratief dossier net geen tien jaar is en blijkens de bestreden bijlage 13septies sinds 2013 in het Verenigd Koninkrijk verblijft, hetgeen de verzoekende partij ook niet betwist) socio-affectieve banden onderhoudt en sporadisch fysieke contacten heeft wanneer het kind in België haar grootouders langs moederskant komt bezoeken. Ook al lijkt dit *prima facie* een element te zijn dat de verzoekende partij desgevallend naar voren had kunnen brengen, mocht zij voorafgaandelijk gehoord zijn geweest, de Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift zelfs geen begin van bewijs naar voren brengt waaruit de beweerdde banden en contacten zouden moeten blijken. Door thans louter te stellen dat deze banden en contacten bestaan en dat zij hierop in een voorafgaandelijk gehoor had kunnen wijzen, kan zij een schending van het hoorrecht *prima facie* dan ook niet aannemelijk maken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij op 16 juni 2016, daags na het nemen van de thans bestreden bijlage 13septies, werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierbij antwoordde de verzoekende partij negatief op de vraag of zij familie of minderjarige kinderen heeft in België en stelde zij ook geen redenen te hebben waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren. Al dient de Raad uitdrukkelijk te benadrukken dat de overheid, door het horen van een betrokkene nadat jegens hem reeds een nadelige beslissing werd genomen, niet tegemoet kan komen aan haar verplichtingen in het kader van het hoorrecht – verplichtingen die immers kaderen in het besluitvormingsproces –, stelt zich *in casu*, op grond van de concrete verklaringen van de verzoekende partij in het kader van voormeld gehoor, de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij het in het verzoekschrift gevoerde betoog. Zij geeft daarin immers aan dat zij – mocht zij voor het nemen van de bestreden bijlage 13septies op 15 juni 2016 gehoord zijn geweest – verschillende elementen, waaronder

het bestaan van socio-affectieve banden en sporadische contacten met haar Belgisch kind en van moeilijkheden deze vanuit Pakistan te onderhouden, zou hebben aangebracht, en koppelt hier ook een schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar wanneer zij op 16 juni 2016 daadwerkelijk gehoord wordt, maakt zij in het geheel geen melding van deze elementen, in het bijzonder de elementen met betrekking tot het kind. Ter terechtzitting van 21 juni 2016 wijst de waarnemend voorzitter op de op 16 juni 2016 afgelegde verklaringen. De verzoekende partij stelt in dit verband slechts dat zij negatief antwoordde, omdat het kind niet in België is, en stelt vervolgens dat zij, als zij naar Pakistan moet, haar kind niet kan zien. Zelfs als het betoog van de verzoekende partij nog zou kunnen worden gevolgd aangaande de niet-aanwezigheid van het kind in België, verduidelijkt zij met haar verdere betoog aangaande de terugkeer naar Pakistan – waarin zij precies een reden geeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren – op geen enkele manier waarom zij hierop niet gewezen heeft wanneer haar dit uitdrukkelijk (zij het naderhand) werd gevraagd. Met dit betoog toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat zij daadwerkelijk belang heeft bij haar in het verzoekschrift in het kader van het hoorrecht ontwikkelde betoog.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht *prima facie* niet aannemelijk maakt. Gezien de verzoekende partij in het kader van haar betoog aangaande het hoorrecht tevens verwijst naar artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het redelijkheidsbeginsel, en hierbij ook het zorgvuldigheidsbeginsel lijkt te betrekken, wordt gelet op het bovenstaande ook een schending van deze bepalingen en beginselen *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

4.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE